

РЕШЕНИЕ

№ 1792

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1696** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл. вр. 203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Е. Д. М.- изтърпяващ наказание- Лишаване от свобода в Затвор- [населено място] срещу Главна дирекция“ Изпълнение на наказанията“- [населено място] за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 20 000 лева за периода от 02.08.2022 година до 19.08.2022 година, причинени от незаконосъобразни действия на служител ГДИН-юрисконсулт Т. Г. Г. затова ,че в съдебно заседание, проведено на дата 02.08.2022 година по ЧНД №2385/2022 година по описа на СГС, НО -19 състав юрисконсулт Т. Г. го е обидила и унизила като е поддържала становището, че същият все още няма устойчиви нагласи за водене на законосъобразен начин на живот.

В исковата молба се твърди, че при провеждане на съдебното заседание пред СГС служителят Т. Г. го е обидила и унизила, изразявайки становище в посока, че спрямо него не са налице основанията за предсрочно освобождаване, тъй като той не е имал устойчиви нагласи за водене на законосъобразен начин на живот. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочената сума.

В съдебно заседание, ищецът Е. Д. М. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и поддържа исковата молба на заявените основания и моли ответникът да бъде осъден да заплати посочената сума. Наред с това, исковата му

молба се поддържа и адвокат И. Ю. редовно упълномощен.

Ответникът по иска- Главна дирекция “Изпълнение на наказанията – [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор В., който посочва съдът да вземе предвид всички доказателства при постановяване на своя съдебен акт.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На дата 02.08.2022 година пред СГС НО- 19 състав е проведено съдебно заседание по ЧНД 2385/2022 година, НО,19 състав, на което е разгледана молбата на Е. Д. М. за условно предсрочно освобождаване и на това заседание е взел участие ищецът, неговият процесуален представител, прокурор от СГП и юрисконсулт Т. Г..

С протоколно Определение № 2838/02.08.2022 година, постановено по ч.н.д.№ 2385/2022 година СГС е оставил без уважение искането на Е. Д. М. за условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на наказанието Лишаване от свобода по нохд № 646/2015 година на СпНС.

Ищецът М. е обжалвал Определението по чнд № 2385/2022 година пред САС, а последният с Определение № 85/27.01.2023 година, постановено по вчнд № 1179/2022 година САС потвърдил Определение от 02.08.2022 година, постановено по ЧНД 2385/2022 година на СГС, с което е оставена без уважение молбата на Е. Д. М. за предсрочно условно освобождаване от изтърпяване на остатъка от наказанието – Лишаване от свобода в размер на 8 години, един месец и един ден към датата на постановяване на атакувания съдебен акт.

От показанията на свидетеля Т. Г.- юрисконсулт на Началник на Затвор- [населено място] при разглеждане на делото по повод молбата на ищеца за предсрочно условно освобождаване се установява, че на проведеното съдебно заседание пред СГС тя не е изразило свое собствено мнение по повод молбата, а това е било становището на Началник на Затвора- [населено място], чийто процесуален представител е била тя .

От показанията на свидетеля А. се установява, че ищецът М. му е споделял, че на делото за предсрочно освобождаване Г. говорила някакви глупости против него , че води незаконосъобразен начин на живот в затвора, което няма как да е , защото той защитава правата на осъдените, ходи по дела, стои си в килията, спортува, пише си някакви неща, чете, награждаван е ищецът не му е заявявал, че като излезе навън ще върши правонарушения или престъпления.

По делото са приложени всички събрани в хода на производството доказателства, както и чнд № 2385/2022 година по описа на СГС.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- гради намира предявената искова молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността

на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) длъжимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че“Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт.Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги

обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 22.04.2005 Г. ПО ТЪЛК. ГР. Д. № 3/2004 Г., ОСГК НА ВКС. Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожяеми, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#). В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване. При незаконни фактически действия на администрацията този момент е тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост, започва да тече погасителната давност и се дължи мораторна лихва.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник - Главна Дирекция“ Изпълнение на наказанията“, която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото съгласно чл.12 от ЗИНЗС ,прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция

"Изпълнение на наказанията". Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище София и е на бюджетна издръжка. Затворите, поправителните домове и областните служби "Изпълнение на наказанията" са териториални служби на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията"/ чл.12, ал.23 от ЗИНЗС. По силата на чл.16 от ЗИНЗС, Областните служби "Изпълнение на наказанията" обединяват, ръководят и контролират дейността на пробационните служби и арестите.

Нещо повече дори, съгласно чл.8 от ППЗИНС, прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", а съгласно чл.7, ал.1 ,б. „а“ от ППЗИНС, Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" осъществява методическо ръководство и контрол по изпълнението на наказанията, наложени с влезли в сила съдебни актове, спазването на правата и задълженията на лишените от свобода; взаимодействието с органите на съдебната власт за привеждане в изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража, законосъобразността при прилагане на дисциплинарни мерки спрямо лишените от свобода, разпределението на времето на лишените от свобода, състоянието на жилищно-битовата база; настаняването и разпределението на новопостъпилите, работата на комисиите по [чл. 73 ЗИНЗС](#); освобождаването от местата за лишаване от свобода.

На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи- юридически лица, а не техните териториални подразделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или службени правоотношения.

В конкретния случай вредите, които претендира ищецът са от изразено становище на юрисконсулт Т. Г. в хода по същество по нчд \$02385/2022 година на СГС в посока, че същият все още няма устойчиви нагласи за водене на законосъобразен начин на живот и по тази начин го е обидила и унизила. Но това становище на юрисконсулт Г. е не вследствие на извършена административна дейност, а по повод осъществено от нея процесуално представителство пред съд и то по ЧНД №2385/2022 година на СГС, като юрисконсултът не е изказал свое собствено мнение, а е осъществявала права по процесуално представителство и е защитавала тезата на Началник на Затвор-[населено място]. От приложения Протокол на проведеното съдебно заседание на СГС по цитираното дело не се установява с изразяването на това мнение и становище да са отправени обидни и унижителни думи към ищеца. Наред с това, всяка страна по конкретно съдебно дело има право да защитава своята теза, като изразяването на становище по повод на конкретен съдебен спор няма как да бъде административна дейност, бидейки осъществявана от юрисконсулт, тъй като това е упражняване на права в съдебен процес. На следващо място, ПРОИЗВОДСТВОТА ВЪВ ВРЪЗКА С ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА са уредени в [чл. 437 и сл. НПК](#), сочещ, че предложения за предсрочно освобождаване по [чл. 70](#) и [71 от Наказателния кодекс могат да правят](#)- окръжният прокурор, съответно военният прокурор по местоизпълнение на наказанието, началникът на затвора, а осъденият може и сам да подаде молба за предсрочно освобождаване по [чл. 70](#) и [71 от Наказателния кодекс](#). Молбата се подава чрез началника на затвора, който задължително дава становище

по молбата. Към предложението или молбата се прилагат личното досие на лицето, другите писмени материали от значение за правилното решаване на делото и списъкът на лицата, които трябва да бъдат призовани. Предложението или молбата по [чл. 437, ал. 1 или 2](#) се разглежда от окръжния, съответно военния съд по местоизпълнение на наказанието.

[По аргумент от чл. 439, ал.1 от НПК](#) съдът разглежда предложението или молбата еднолично в съдебно заседание, а участието на прокурора, началника на затвора или негов представител и на осъдения е задължително. Осъденият има право на защитник. Съдът назначава служебен защитник само когато осъденият не е в състояние да заплати адвокатско възнаграждение, желае да има защитник и интересите на правосъдието изискват това. Когато това няма да попречи за упражняване на правото на защита, с негово съгласие осъденият може да участва в делото чрез видеоконференция, като в този случай самоличността му се проверява от началника на затвора или определен от него служител. След като завърши събирането и проверката на доказателствата, съдът дава думата на началника на затвора и на прокурора. Доказателствата за поправяне на осъдения са визирани в нормата на чл. 439а от НПК- доказателства за поправянето са всички обстоятелства, които сочат за положителната промяна у осъдения по време на изтърпяване на наказанието, като доброто поведение, участието в трудови, образователни, обучителни, квалификационни или спортни дейности, в специализирани програми за въздействие, общественополезни прояви, а по аргумент от алинея втора доказателствата за поправянето се установяват от оценката за осъдения по [чл. 155 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража](#), работата по индивидуалния план за изпълнение на присъдата по [чл. 156](#) от същия закон, както и от всички други източници на информация за поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието, като неприлагането на мерки за поощрение, неучастието в програми и дейности по ал. 1, когато такива не са били достъпни за осъдения, или размерът на неизтърпяната част от наказанието не могат да бъдат единствени основания за отказ от постановяване на условно предсрочно освобождаване, без да се изследва цялостно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието, като съдът се произнася с мотивирано определение, което подлежи на обжалване от осъдения и от началника на затвора и на протест от прокурора по реда на [глава двадесет и втора](#). Определението се изпълнява незабавно след изтичането на срока за обжалване, освен ако е подаден частен протест или жалба, които не са в интерес на осъдения. По силата на чл.441 от НПК ,когато предложението или молбата по [чл. 437](#) не бъдат уважени от съда, ново предложение или молба може да се направят не по-рано от шест месеца от деня на влизането в сила на определението.

Следва да бъде посочено , че съгласно чл.14 от НПК съдът, прокурорът и разследващите органи вземат решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона, а доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила.

В конкретния случай, решението за освобождаване е взето от съда, който е преценил не само изразените становища на страните, но и всички събрани доказателства по делото. Обстоятелството, че е изготвена оценка по реда на чл.155 от ЗИНЗС и Доклад, дадено е задължително становище по молбата на осъдения от страна на Началник на Затвор- [населено място] по никакъв начин не води до извод, че само и единствено въз основа на казаното от юриконсулт Г. в съдебно заседание съдът е отхвърлил молбата за условно предсрочно освобождаване. Напротив съдът е обосновал своето решение въз основа на всички установени факти и събраните

доказателства, но дори и да не бе обсъдил всички факти, обстоятелства и да не е анализирал представените доказателства, то този факт не може да бъде установяван от АССГ, тъй като проверката на съдебния акт на СГС може да бъде извършена от по-горестоящия на СГС съд, което е сторено по повод обжалване на Определението на СГС, не и от АССГ и то в производство по реда на ЗОДОВ. Изразеното становище от юрисконсулт Г. по никакъв начин не обвързва съда, още по-малко то да съдържа обидни и унижителни думи спрямо ищеца. Нещо повече дори- ищецът се е възползвал от правото да подаде жалба срещу Определението на СГС пред САС, като съдът е потвърдил определението на СГС за отхвърляне на молбата на ищеца за условно предсрочно освобождаване. По същество ищецът желае преразглеждане на условията и предпоставките за условно предсрочно освобождаване и то в производство по реда на АПК, което е недопустимо, защото АССГ не притежава правомощия да прави ревизия на съдебни актове, които са влезли в сила и постановени от общите съдилища, в посока установяване на обстоятелството, че ищецът е имал законосъобразен начин на живот и има тенденция да води такъв и след предсрочното му освобождаване. В тази насока показанията на свидетеля А., сочещи, че М. му е споделял, че Г. е говорила някакви глупости за него в посока, че той няма нагласи да води законосъобразен начин на живот, и същият ходи на фитнес, на каре, пише, помага на лишените от свобода да защитават правата си, не може да бъде основание да се приеме, че той подлежи на условно предсрочно освобождаване и, че такова следва да констатирано от АССГ в производството по реда на ЗОДОВ, и че служителят е говорил глупости, още повече, че свидетелят не сочи свои непосредствени възприятия, а възмущението, което му е споделил ищецът. Наред с това, в Протокола от съдебното заседание на дата 02.08.2022 година по чнд № 2385/2022 година е записано всичко, което юрисконсулт Г. е изразила като становище по повод молбата на ищеца за условно предсрочно освобождаване. Обстоятелството, че ищецът помага на останалите лишени от свобода да упражняват правата си, спортува и води законосъобразен начин на живот / в който смисъл са показанията на свидетеля А. не може да доведе до извод, че юрисконсулт Т. Г. е унизила или обидила ищеца М. и само въз основа на нейното становище съдът е отхвърлил молбата за условно предсрочно освобождаване. Няма как изразено становище в ход по същество пред съд и представляващо защитна теза на една от страните да бъде административна дейност, и да представлява незаконосъобразно действие на служител на ответника по иска, което да доведе до възникване на основание за търсене на отговорност за обезвреда по реда на чл.1 от ЗОДОВ. Твърдението на ищеца, че по този начин след изказването на юрисконсулт Г. същият е дискриминиран е неоснователно, тъй като преценката дали един лишен от свобода следва да бъде условно предсрочно освободен се прави от съда в производството по чл.437 и сл. НПК, а не от изразеното становище на юрисконсулт в хода по същество, който защитава правата на органа, който го е упълномощил. Да се приеме противното, това би означавало да се търси отговорност на всяка една страна в производство пред съд за изразеното становище от нея по повод конкретен правен спор, което е недопустимо. Наред с това, обстоятелството дали ищецът е награждаван или не, или пък са му налагани дисциплинарни наказания не може да доведе до извод, че неправилно СГС е взел своето решение за отхвърляне на молбата му за условно предсрочно освобождаване, защото АССГ не притежава правомощия да извършва проверка на влязъл в сила съдебен акт и то постановен в производството по чл.437 от НПК/ като целта на ищеца е именно такава – да се обори извода на СГС, че спрямо ищеца са налице всички основания за условно предсрочно освобождаване, но това не може да се случи в производство по реда на ЗОДОВ. Такъв съдебен

контрол е недопустим.

Не се доказва незаконосъобразно действие на служителя на ответника по иска - Т. Г., нито че ищецът е претърпял каквито и да било неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от действията на служителя на ответника по иска. **Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат“.** Легална дефиниция на тези понятия- пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че “...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоположния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоположността на поведението на деликвента и вредите“.

Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпяни загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението на и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Неимуществените (морални) вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото. Болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Тези вреди за разлика от имуществените не подлежат на лесно възприемане от околните, тъй като са част от психическите преживявания на увредено лице и се доказват по-трудно.

Вредите не са доказани нито по основание, нито по размер, нито пък, че се дължат на каквото и да било незаконосъобразно действие на ответника по иска и най-вече на действията на служителя Т. Г. – юрисконсулт, нито че вредите са пряка и непосредствена последица от изразеното становище на юрисконсулта, нито че вследствие на становището ищецът да е бил унижен, обиден, да е поставен в

дискриминационно отношение или да е поставен в неблагоприятни условия по реда на чл.3 от ЗИНС , при което липсват всички елементи от състава на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Не се доказва и нарушение на чл.3 от ЕКЗПЧОС, още по-малко в производството пред СГС да са му нарушени правата и той да е претърпял неимуществени вреди в посочения размер и за посочения в исковата молба период от 02.08.2022 година до 19.08.2022 година.

Всичко това сочи, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по аргумент от нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ-Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). Съгласно Наредбата за заплащането на правната помощ- чл. 24 по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв.

В конкретния случай са проведени 5 заседания по делото, като по 3 от тях е присъствал юрисконсулт и в полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Е. Д. М.- изтърпяващ наказание- Лишаване от свобода в Затвор- [населено място] срещу Главна дирекция“ Изпълнение на наказанията“- [населено място] за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 20 000 лева за периода от 02.08.2022 година до 19.08.2022 година, причинени от незаконосъобразни действия на служител ГДИН- юрисконсулт Т. Г. Г. затова, че в съдебно заседание, проведено на дата 02.08.2022 година по ЧНД №2385/2022 година по описа на СГС, НО-19 състав юрисконсулт Т. Г. го е обидила и унизила като е поддържала становището, че същият все още няма устойчиви нагласи за водене на законосъобразен начин на живот.

ОСЪЖДА Е. Д. М.- ИЗТЪРПЯВАЩ НАКАЗАНИЕ- ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА В ЗАТВОР ГР. СОФИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“- ГР. СОФИЯ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

и